

Tilly Bagshawe

Schandalig

Proloog

In haar eigen thuisbioscoop in Beverly Hills staarde een beeldschone vrouw gespannen naar de man op het scherm. Met een druk op de knop zette ze haar luxe roodfluwelen stoel in de ligstand. Loom strekte ze haar in Neil Lane-diamanten gedoopte hand naar de afstandsbediening uit. Bij een close-up van het gezicht van de man zette ze het beeld stil. Ze glimlachte.

Hij was absoluut knap. Blond haar, blauwe ogen, een als uit steen gehouwen kaaklijn, net als alle andere televisiepresentatoren in Los Angeles. Maar deze vrouw had de knappe mannen voor het uitkiezen. Knap, rijk, machtig, ze had ze allemaal al gehad en ze had van allemaal genoeg gekregen. Vorige maand had *People* haar voor het derde jaar op rij uitgeroepen tot de 'Meest sexy vrouw ter wereld'. Een etiket dat haar weinig deed, maar dat gewaardeerd werd door de producers en regisseurs die in de rij stonden om het volgende stukje snoepgoed aan haar volmaakt gevormde arm te zijn. Haar uiterlijk had haar beroemd gemaakt en rijk. Mannen waren stom.

Maar deze man niet. Deze man was anders. Hij was een intellectueel. Hij werd door sommigen zelfs een genie genoemd. Ze vroeg zich af hoe hij in bed zou zijn. Hoe het zou voelen om de liefde te bedrijven met een man die, in ieder geval op één terrein, haar meerdere was. Ze vond het idee spannend, maar nogal lastig om zich voor te stellen.

Ze drukte weer op play en keek toe hoe de man naar de camera liep terwijl hij vertelde over diepe ruimte en de kosmos en allemaal dingen die ze niet begreep met dat goddelijke Engelse accent van hem. Ze liet haar hand onder haar crèmekleurige zijden ochtendjas van La Perla

glijden en streelde zichzelf terwijl ze zich voorstelde dat hij met haar de liefde bedreef.

Theo! O, Theo. Ga door.

Als altijd wanneer ze zichzelf bevredigde, kwam ze vrijwel ogenblikkelijk klaar. Nog zoiets wat ze beter deed dan de mannen in haar leven. Ze opende haar ogen en zuchtte. Wat lastig dat ze net weer getrouwd was.

Daar moest ze iets aan doen...

Viereneenhalfduizend kilometer verderop en een paar jaar later, in New York, keek een andere rijke, mooie vrouw naar dezelfde man op haar extra brede plasma-tv in de grote slaapkamer van haar vorstelijke appartement in Upper East Side. Zoals ze de afgelopen vijf jaar iedere avond naar hem gekeken had.

In tegenstelling tot zijn bewonderaarster in Los Angeles begreep deze vrouw wel degelijk wat professor Theodore Dexter beweerde. Ze luisterde naar hem terwijl hij stond te orakelen met die gemaakte ‘gezellig-bij-de-open-haard’-stem die ze zo goed kende, en ze dacht: *Ik haat je. Waarom leef je nog? Waarom lijdt je niet zoals je mij hebt laten lijden, onbetrouwbare klootzak!*

Op een goede dag, beloofde ze zichzelf plechtig, zou Theo Dexter zijn verdiende loon krijgen.

En als die dag aanbrak, zou ze geen genade kennen.

Acht jaar eerder...

‘Weet je zeker dat je het echt wilt, Sasha? Je kunt nog terug, hoor.’

Sasha Miller keek naar Will Temples naakte lichaam – zijn strakke buik, zijn brede rugbyschouders, zijn stevige benen, en natuurlijk zijn *ding* – en ze verbaasde zich er voor de zoveelste keer over dat zo’n stuk haar als vriendin had uitgekozen.

‘Ik weet het absoluut zeker. Ik... ik hoop alleen dat je niet teleurgesteld zult worden, meer niet.’

Will Temple was negentien en had bijzonder veel ervaring. Tenminste, dat had hij tegen Sasha gezegd. *God ja, ik werd op mijn twaalfde ontmaagd. Door de au pair. Bodil. Een schitterende Zweedse meid die me niet met rust kon laten. Ze is inmiddels topmodel.* Sasha was zwaar onder de indruk. Niet dat ze om die reden verliefd was geworden op Will. Alle meisjes waren verliefd op hem omdat hij de aanvoerder van het rugbyteam van de school was, knap, rijk en idioot populair. Maar Sasha Miller werd door andere eigenschappen van Will Temple aangetrokken. Hij was geestig en spontaan. Als hij niet met ‘de jongens’ was, het slaafse groepje vrienden van de plaatselijke middelbare school Tonbridge, dan was hij lief en galant.

Sasha en Will waren nu al drie maanden een stel. Sasha wist dat als ze niet snel met hem naar bed ging, de meisjes van St Agnes in de rij stonden om haar plaats in te nemen. Ze had het alleen maar uitgesteld vanwege de geruchten.

Geruchten over zijn ding.

Wekenlang had Sasha al gehoord dat dat zo groot was, een aanhangsel van zo’n bovenmenselijke omvang en olifanteske lengte, dat seks een heel pijnlijke aangelegenheid moest worden. Dus was het een grote

opluchting voor Sasha toen Will zijn Simpson-boxer uittrok en ze een bescheiden veertien centimeter mannelijkheid zag. Gretig, dat wel, klaar voor de daad, ongetwijfeld. Maar toch niet echt de Eiffeltoren.

‘Jij kunt me niet teleurstellen, lief,’ verzekerde Will haar. ‘Laat het maar helemaal aan mij over, ik zorg wel voor je.’

Will schopte een berg vuile sportkleren opzij, voerde Sasha naar het bed en begon haar kleren uit te trekken. Sasha sloot haar ogen. Beneden hoorde ze de muziek van het feestje dreunen en ze vroeg zich af of alle vrienden van Will wisten wat er zou gebeuren. *Praatten jongens over dat soort dingen met elkaar?* Ze probeerde er niet aan te denken, en ook niet aan de flauwe maar doordringende schimmelgeur die uit Wills lakens opsteeg.

‘Wat mankeert hieraan?’ Will zat te prutsen aan de sluiting van haar bh. ‘Waarom gaat-ie niet open?’

‘Sorry. Het is een oudje.’ Sasha had de ergernis in Wills stem gehoord en wrong zichzelf uit het gewraakte kledingstuk. Twee volmaakt ronde, volle achttienjarige borsten vielen als rijpe appels van de hemelse boom in Wills handen.

‘Jezus, wat ben je mooi,’ zei hij hijgend.

Hij had gelijk. Met haar smetteloze, melkwitte huid, haar glanzende volle zwarte haar en schitterende intelligente ogen, die de zachtgroene kleur van pepermuntjes hadden, was Sasha Miller een ongelooflijk stuk. Maar ze was ook... anders. De vorige vriendinnetjes van Will Temple waren allemaal de coole, populaire meisjes van school geweest. Standaard blondines in strakke spijkerbroeken op de nieuwste hoge hakken van de Topshop. Sasha Miller, met haar vestjes van Marks & Spencer, haar stevige veterschoenen, en met haar neus voortdurend in een natuurkundeboek, was een echte nerd. Maar dat vond Will nou net zo leuk aan haar. Hij had genoeg van de koninginnetjes van het bal. Sasha wist nog minder van mode dan Will zelf, en ze wist ook niet dat ze mooi was, of het kon haar niets schelen. Ze was ook totaal niet geïnteresseerd in de plaatselijke feestscene van Sussex. Een scene waarvan Will Temple onbetwist koning was.

Maar zelfs koningen kunnen verveeld raken.

Sasha keek naar hem op, naakt en vol liefde.

‘Dank je wel. Jij bent ook geweldig, Will. Ik...’

De pijn was heftig, maar het duurde niet langer dan een seconde.

Sasha had niet eens gemerkt dat Will haar onderbroekje had uitgetrokken, maar dat moest toch gebeurd zijn, want voor haar hoofd het kussen raakte was hij al in haar en beukte er als een drillboor op los. Sasha liet haar hand voorzichtig over zijn blote rug glijden. Ze vroeg zich af of ze het wel of niet kon maken om zijn billen te strelen – misschien had ze toch toen ze wat jonger was de probleemrubriek van de *Just Seventeen* moeten lezen, zoals haar vriendinnen deden – toen Will een eigenaardig jankend geluidje maakte en zich uit haar terugtrok.

‘Wil je misschien een condoom?’ bood Sasha behulpzaam aan. ‘Ik heb er eentje bij me.’

‘Daar is het een beetje te laat voor,’ zei Will met een grijns. ‘Sorry, liefje. Je bent zo sexy, ik kon er niets aan doen. Ik heb je toch geen pijn gedaan, hè?’

‘Eh, nee. Niet echt.’

Wauw. Dat is het dus. Het duurde heel wat korter dan ik had gedacht. Maar dat is waarschijnlijk omdat Will er zo goed in is. Daarom heeft hij er minder tijd voor nodig dan anderen.

‘Zullen we weer naar beneden naar het feest gaan?’ Will trok zijn spijkerbroek alweer aan. ‘Ik zou natuurlijk veel liever hier blijven om verder met je te vrijen.’ Hij kuste Sasha op haar voorhoofd. ‘Maar ik vind het een beetje onbeleefd van mezelf. Omdat ik de gastheer ben en zo. Jago drukt op dit moment het familieilver waarschijnlijk al achterover.’

Wills ouders waren op vakantie in Spanje. Met een rotsvast vertrouwen in hun oudste zoon dat meer op liefde dan op verstand gestoeld was, hadden ze Will achtergelaten om op Chittenden te passen, hun prachtige zestiende-eeuwse boerderij in Weald in Sussex. Het feest die avond was het derde in drie dagen.

‘O, ja, absoluut. Natuurlijk. Je moet naar beneden.’ Sasha speurde de vloer af naar haar ondergoed. ‘Ik moet trouwens toch naar huis.’

‘Blijf je niet?’ Will zag er oprecht teleurgesteld uit. Sasha zuchtte. *Wat is hij toch geweldig.*

‘Dat gaat niet. Mijn vader is toch jarig? Ik heb hem beloofd dat ik voor het eten thuis ben. Mam en ik zijn er altijd samen bij als hij zijn cadeautjes uitpakt.’

‘Hmmm. Nou ja, dat is natuurlijk prima. Ik heb tenslotte mijn eigen cadeautje al uitgepakt.’ Will trok Sasha overeind en kuste haar op haar lippen. Ze had het gevoel dat ze knapte van geluk.

*Will Temple houdt van me.
Will Temple heeft de liefde met me bedreven.
Ik ben eindelijk een vrouw!*

Chittenden lag in het dorp Tidebrook, ongeveer tien minuten rijden van het huis van Sasha's ouders in Frant. Het was even over zevenen, en de laatste zomerzonnestralen zonken weg achter de beboste horizon van Sussex. *Ik vind het hier heerlijk*, dacht Sasha terwijl ze door het vertrouwde landschap reed. *Ik zal het missen als ik naar Exeter ga.*

Over een paar weken kreeg Sasha de resultaten van haar eindexamen binnen. Niet dat er veel twijfel over bestond hoe die cijfers zouden zijn. Sasha Miller had alleen maar negens en tienen gehaald vanaf het moment dat ze op haar vierde naar school was gegaan. Toen al kon ze vlot lezen en ze wist aanzienlijk meer van het zonnestelsel dan haar kleuterjuf, juffrouw Rush.

'Ik vind het niet prettig om het woord "obsessie" te gebruiken,' had juffrouw Rush bij de eerste ouderavond tegen Sasha's vader gezegd, 'maar Sasha heeft een buitengewone belangstelling voor de ruimte. Ik vraag me af of u haar niet voor wat andere dingen kunt interesseren? Om het evenwicht te herstellen.'

'Waarvoor dan?' Don Miller, Sasha's vader, was zelf een gedreven amateurastronoom. Hij deelde zijn dochters verrukking voor de onbekende wereld van sterren en planeten, en hij wist niet of juffrouw Rush hem wel aanstond.

'Veel kleine meisjes zijn gek op prinsesjes.'

'Prinsesjes?'

'Ja, prinsesjes. Zeemeerminnen. Of de gevreesde Barbie!' Juffrouw Rush produceerde een parelend lachje. Don Miller wierp haar een vernietigende blik toe.

'Dan krijgt ze misschien wat makkelijker vriendinnetjes, meneer Miller. Sasha... hoe moet ik dat nou zeggen? Sasha mist een beetje de aansluiting.'

Sasha bleef de aansluiting missen. Prinsesjes, zeemeerminnen en Barbies gingen aan haar voorbij zoals later drugs, nachtclubs en de sterrencultuur een opzettelijk gesloten boek voor haar bleven. Gelukkig stonden haar leraren toen ze ouder werd positiever tegenover haar 'obsessie' met astronomie en haar ontluikende talent voor de natuurwetenschappen.

‘Uw dochter heeft een ongeken- de aanleg voor de exacte vakken, meneer en mevrouw Miller.’ Mevrouw Banks, de rectrix van St Agnes, trapte een open deur in. ‘We hebben hoge verwachtingen van haar op de universiteit.’ Don en Susan Miller hadden krom moeten liggen om de particuliere school voor hun dochter te betalen. Zij hadden ook hoge verwachtingen.

‘Wat dacht u van Oxford of Cambridge?’

‘Tja.’ Mevrouw Banks schoof ongemakkelijk heen en weer op haar rechte houten stoel. ‘Dat is zeker een mogelijkheid. Maar Oxford en Cambridge hebben beide een selectieprocedure.’

Niemand twijfelde aan Sasha’s intellectuele gaven. Haar sociale vaardigheden vormden het probleem. Ze vond het een nachtmerrie om in het openbaar te spreken. Maar zelfs in een klein gezelschap was het een opgave voor haar om haar mond open te doen als het onderwerp haar niet interesseerde. Vandaag de dag keek Cambridge verder dan negens en tienens. Ze wilden studenten die van alle markten thuis waren. Mooie meisjes vol zelfvertrouwen die de selectieprocedure konden doorstaan. Sasha deed het prima als je met haar praatte over de elementaire deeltjesfysica of de laatste controverse rond de speltheorie. Maar ze kon niet over koetjes en kalfjes praten. En dan dat gevreesde aanmeldingsformulier voor de Universiteit van Cambridge met de twee pagina’s gewijd aan hobby’s en andere interesses. Sasha kon er alleen maar verbijsterd naar staren. *Waar had je een andere interesse voor nodig, als je hobby het hele universum was?*

Sasha meldde zich aan bij vijf andere universiteiten met een goede reputatie op haar vakgebied. Bij die vijf was er geen selectieprocedure, en ze kon bij alle vijf terecht. Ze besloot dat als Cambridge haar niet wilde hebben, ze naar Exeter zou gaan, en ze deed haar best zich daarop te verheugen. Maar diep vanbinnen wist ze dat de natuurkundefaculteit van Cambridge de beste van de wereld was. Ze wilde er dolgraag heen.

De leraren van St Agnes stelden voor dat ze zich zou laten coachen om haar tekortkomingen voor de selectieprocedure aan te pakken. ‘Zelfs zoiets simpels als de juiste kleding kan van cruciaal belang zijn.’ Maar Don Miller wilde er niets van weten.

‘Belachelijk. Dat is toch een karikatuur! Sash wil wetenschapper worden, geen televisiepresentator. Het is gewoon flagrant seksistisch.’

Daar had hij gelijk in. Het wás flagrant seksistisch.

Helaas had de school ook gelijk. Sasha's toelatingsgesprek bij het St Michael's College in Cambridge was een regelrechte ramp.

Op de terugweg naar Sussex deed Sasha somber verslag van het verloop van het gesprek aan haar vader.

'Ze vroegen me over politiek. Wat ik van de laatste G-7-top vond en of ik een visie op globalisering had.'

'Waarom?'

'Geen idee, pap.'

'En wat heb je gezegd?'

'Ik zei: "nee".'

Redelijk antwoord. Idiote vraag trouwens.

'Wat hebben ze nog meer gevraagd?'

'Het hoofd van de toelatingscommissie vroeg me wat mijn bagage was voor St Michael's.'

Don Miller kikkerde op. 'En wat heb je daarop geantwoord?'

'Mijn boeken.'

'Ah.'

Nou ja, Exeter is een heel goede universiteit. Ik weet zeker dat ze zich daar thuis zal voelen.

Het huis van de Millers was een klein, schots en scheef juweeltje met uitzicht over de meent van Frant. Alle klasgenootjes van Sasha op St Agnes woonden in veel grotere huizen – zoals dat van Will – maar Sasha zou het huis waar ze was opgegroeid nog niet voor Buckingham Palace willen ruilen. Ze hield van alles: van de manden met geurige bloemen die aan weerszijden van de voordeur hingen. Van de raampjes met glas in lood die bijna geen licht doorlieten maar die het huis zijn hans-en-grietje-charme verleenden. Van de diepe, glooiende achtertuin met zijn wirwar van onkruid en wilde bloemen en de schuur achterin waarin Sasha's kostbare telescoop stond, haar dierbaarste bezit.

Tegen de tijd dat Sasha haar gehavende rode Golfje bij de meent parkeerde, begon het te schemeren. De oude Saksische kerktoeren stak trots uit boven de daken van het dorp, een welwillende reus die baadde in het blauwige avondlicht. Toen Sasha uitstapte, gaf een enkele slag van de kerkklok het halve uur aan. De zwoele zomergeruch van warme aarde, pas gemaaid gras en kamperfoelie hing in de lucht. Sasha snoof

hem diep op, duizelig van geluk. *Will houdt van me.*

Vóór die avond had ze ertegen opgezien om in oktober weg te gaan. Will was direct na zijn eindexamen begonnen bij de makelaardij van zijn vader – *ik zie de universiteit niet zitten, Sasha, daar ben ik het type niet voor.* Het idee om hem in Sussex achter te laten, als prooi voor alle St Agnes-meisjes in het jaar onder hen, had Sasha met ontzetting vervuld, vooral omdat Exeter zo vreselijk ver weg was. Maar nu ze met elkaar naar bed gingen – *Vaarwel maagdelijkheid! Ik zal je niet missen!* – voelde ze zich heerlijk zeker over hun relatie. Ze zou eens wat boeken over het onderwerp gaan lezen en een fantastische, creatieve minnares worden. Will zou ieder weekend verteerd door verlangen plankgas de A303 afsjezen om bij haar te zijn. En daarna zouden ze 's avonds wakker liggen en naar de sterren kijken en praten over... ja, waarover? Daar werd haar fantasie een beetje vaag. Maar goed, het zou allemaal geweldig en volmaakt zijn en...

‘Sasha! Waar was je? We proberen je al de hele dag op je mobiel te bereiken. Je vader stond al op het punt om de ziekenhuizen af te bellen.’

Sue Miller, Sasha's moeder, was een wat molligere, kortere versie van haar dochter. Haar eens zwarte haren begonnen te grijzen, maar haar blanke huid was nog steeds zacht. Sue was wat praktischer en verstandiger dan Sasha (maar daar was weinig voor nodig; de poedel van het gezin, Bijoux, had al meer gezond verstand dan Sasha), en het was haar een raadsel dat Don en zij zo'n ongelooflijk intelligent kind hadden voortgebracht. Don zei dat het zijn genen waren, maar goed, Don was gestoord.

‘Sorry. Ik heb hem kennelijk uitgezet. Of zo...’ Sasha rommelde afwezig in haar tas. Waar was dat ding? ‘Is het al tijd voor het verjaardagseten? Ik verga van de honger.’

‘Nog niet.’ Don Miller verscheen in de gang. Hij had een grote envelop in zijn hand. ‘Die zat vanmiddag bij de post, Sasha. Voor jou. Ik vind dat je hem meteen moet openmaken. Dan heb je dat gehad.’

Ondanks zichzelf sloeg Sasha's hart een slag over toen ze het poststempel Cambridge zag.

‘Van St Michael's.’

Ze wist al dat ze niet toegelaten zou worden. En het gewicht van de envelop bevestigde dat. Iedereen wist dat je als je aangenomen werd een enorm pak kreeg toegestuurd met informatie over beurzen en

huisvesting en literatuurlijsten. Dit was duidelijk niet meer dan één velletje papier.

Sasha liep naar de keuken. Don wilde achter haar aan gaan, maar Sue hield hem tegen.

‘Laat maar, schat. Gun haar een minuutje voor zichzelf. Ze heeft geen behoefte aan publiek.’

In de keuken stond Sasha met haar rug naar de Aga en draaide de envelop in haar handen rond. Bijoux voelde de spanning kennelijk, want hij kwam moeizaam met zijn dikke lijf uit zijn mand overeind en ging trouw aan haar voeten zitten.

‘Bedankt, jochie.’ *Waarom moest die stomme afwijzing uitgerekend vandaag komen?* Ze wilde zich deze dag herinneren als de dag dat Will Temple een vrouw van haar gemaakt had. Niet als de dag dat dat stomme St Michael’s haar afwees omdat ze niets van globalisering af wist en ze haar vestje scheef had dichtgeknoopt.

Ze hulde zich in haar woede als in een mantel en scheurde de envelop open.

Aan de andere kant van de meent van Frant genoot de familie Carmichael met hun vrienden van een zomerse barbecue toen ze de gil hoorden.

‘Wat was dat?’ Katie Carmichael zette haar bier neer en liep naar het tuinhek.

‘Niets.’ Haar vader, Bob, keerde de laatste lading worstjes om op de barbecue. ‘Een stelletje kinderen dat aan het donderjagen is. Heb je toevallig nog een flesje Pimm’s voor me, Kelly? Je krijgt er dorst van, hoor, om hier boven de hete kolen te staan.’

Maar Bob Carmichaels vrouw hoorde hem niet. Ze stond boven voor het raam en staarde met open mond naar het schouwspel dat zich voor haar ontrolde.

‘O, mijn god!’ Katie Carmichael was bij het hek aangekomen. ‘Het is meneer Miller. Hij heeft geen kleren aan!’

‘Wat zeg je? Don Miller?’

Bob Carmichael liet zijn tang vallen. Het halve dorp was nu buiten en verdrong zich op de meent. Sommigen namen foto’s. De meesten lachten of gilden, of allebei. Iedereen kende Don Miller. Hij had de afgelopen vijftien jaar het plaatselijke postkantoor bemand, en bo-

vendien leidde hij de buurtwacht van Frant.

Maar nu kwam de buurt naar Don kijken. Spiernaakt en schreeuwend van vreugde rende hij rond de cricketpitch terwijl gilde: 'Het is haar gelukt. Het is haar goddomme gelukt!'

'Hij is helemaal gek geworden.'

'Niet te geloven! Don Miller!'

'Ik heb helemaal geen trek meer in die worstjes, echt niet.'

'Waar is Sue?'

Even later kon de gedrongen gestalte van Sue Miller waargenomen worden, die zich een weg baande door de aangroeiende menigte toeschouwers, van wie de meesten inmiddels luid juichten. De laatste keer dat Don zich geroepen had gevoeld om al zijn kleren uit te trekken was op zijn tweeëntwintigste verjaardag geweest, toen Engeland Nieuw Zeeland met rugby op Twickenham had verslagen. Dat schouwspel zou Sue nooit vergeten en ze had gehoopt het nooit meer te hoeven meemaken. Maar Don had duidelijk de tijd van zijn leven en bespeelde het publiek met een serie pirouettes en andere balletbewegingen. Zijn pliés lieten niets aan de verbeelding over.

'Sorry, allemaal,' zei Sue Miller met een schaapachtig lachje. 'Don is een beetje over zijn toeren.'

'Dat kun je wel zeggen!' Bob Carmichael veegde zich de tranen van het lachen uit zijn ogen. 'Hij is jarig, hè? Is hij dronken?'

'Nog niet, maar dat gaat ongetwijfeld komen. We hebben het nieuws net gehoord.' De glimlach van Sue verbreedde zich tot een grijns. 'Sasha gaat naar Cambridge.'

Drie uur later lag Don Miller luidruchtig in zijn bed te snurken. De combinatie van blijdschap, Sues zelfgemaakte chocoladetaart en minstens anderhalve fles van de beste rode wijn die de Abergavenny Arms te bieden had, had de arme man de das omgedaan.

'Ik wist dat het je zou lukken. Ik wist het gewoon,' zei hij herhaaldelijk tegen Sasha terwijl hij de trap op wankelde, als een uitgeputte bokser op haar leunend. 'Jij wordt de beste wetenschapper die ooit door dit land is voortgebracht. Jij gaat de wereld veranderen. Ik wist het.'

'Hij redt het toch wel, mam?' Sasha sloot de slaapkamerdeur.

'Je hoeft je over je vader geen zorgen te maken,' zei Sue. 'De rest van het dorp, die heeft nazorg nodig. Post-traumatische stress noemen ze

dat geloof ik. Ik ben eraan gewend om je vaders klokkenspel te zien, maar die arme mevrouw Anderson! Ze zag eruit alsof ze ieder moment een hartverzakking kon krijgen. Ik bedoel maar, ze is tweeënnegentig, die lieve schat.'

In een roes maakte Sasha zich klaar voor de nacht. Ze had zelf ook een paar glazen op, maar dat was de reden niet. In de afgelopen paar uur was haar leven voorgoed veranderd. Zodra ze thuis was uit de pub had ze Will opgebeld om hem het goede nieuws te vertellen.

'Geweldig, schatje,' schreeuwde hij boven de stampende muziek uit. Kennelijk was het feestje op Chittenden nog in volle gang. 'Cambridge is kilometers dichterbij dan Exeter. Dat betekent dat ik nog steeds op zaterdag rugby kan spelen zodra het seizoen weer begint, en daarna naar je toe kan rijden om je mee uit eten te nemen. Gaaf.'

Het was niet precies de reactie waarop ze gehoopt had, maar Sasha probeerde niet al te teleurgesteld te zijn. *Ik mag niet van hem verwachten dat hij het begrijpt. Hij is geen intellectueel. Hij heeft andere kwaliteiten. En hij is tenminste van plan om me op te zoeken. Dat is toch een goed teken?*

Ze trok een dunne katoenen pyjama aan die ze al sinds haar veertiende had, knipte het licht uit en kroop onder de dekens van haar smalle bed. Boven haar hoofd verspreidde een zonnestelsel van glow-in-the-darkstickers een geruststellende gloed. Het was de slaapkamer van een kind en Sasha was er dol op. *Maar ik ben geen kind. Niet meer. Ik ben een Cambridge-student. Ik ben de minnares van Will Temple! Ze koesterde haar opwindning alsof het een onbetaalbare schat was. Ik wil niet in slaap vallen. Ik wil niet dat vandaag voorbij is.*

Buiten sloeg de kerkklok twaalf.

De dag was voorbij.

Sasha Miller sliep.

Professor Theodore Dexter had een geweldige dag. De zon stond stralend aan de hemel. Cambridge, dat altijd al prachtig was, had er die ochtend toen hij langs de Backs naar het college fietste bijzonder fraai uitgezien met zijn torentjes en spitsen die schitterden in het vroege herfstzonlicht. Zijn kamers, de mooiste op St Michael's, waren net schoongemaakt en stonden vol vazen met verse bloemen. (Het kamermeisje van professor Dexter was behoorlijk verliefd op hem. Maar goed, wie was dat niet?) En in zijn bed lag Clara te wachten, een Duitse masterstudente met een stel supergrote jongens, van het soort dat je zelden buiten een pornoblad aantreft, en een mond die God duidelijk geschapen had om datgene te doen wat ze nu zo geweldig aan het doen was.

‘Goed zo, schatje. Lekker langzaam.’

Ze pijpte hem zo goed dat het bijna pijn deed. Clara was een heel middelmatige natuurkundestudente, maar dankzij haar orale kwaliteiten was haar scriptie over galactische anisotropie bezig aan een langzame maar zekere opmars naar de bovenste regionen van haar jaargroep. Professor Dexter probeerde het genot nog wat te rekken en schoof een beetje omhoog op het bed zodat hij uit het raam kon kijken. Zijn kamers aan de First Court keken uit op St John's Street en het prachtige rode bakstenen valhek van Trinity College. Trinity was groter en prestigieuzer dan St Michael's, maar St Michael's werd algemeen beschouwd als het mooiste college in Cambridge, met zijn middeleeuwse hofjes begroeid met blauwereggen, de romantische formele tuinen en de prachtige, met walnoothout afgetimmerde grote zestiende-eeuwse eetzaal, de Formal Hall. Bovendien had het veruit de beste

naam op het gebied van astro- en deeltjesfysica. En dat was de reden dat veel leden van de faculteit stomverbaasd waren toen Theo Dexter er een baan als docent aangeboden kreeg.

Voor het gros van de wereld was Theo Dexter een briljante wetenschapper. Hij had twee boeken gepubliceerd met titels die geen normale sterveling begrijpen kon – van zijn debuut, het pakkende *Verkenningen naar hoge roodverschuivingen in quasar HII-gebieden*, was een verdienstelijk aantal van vijfhonderd exemplaren verkocht –, hij was cum laude afgestudeerd in Oxford, had zijn doctorstitel gehaald aan het MIT, het Massachusetts Institute of Technology, en hij was nog maar vijfendertig. Maar voor de faculteit natuurwetenschappen van Cambridge was hij een amateur. Een windbuil, meer niet. Niet alleen waren zijn ideeën opgewarmde versies van onderzoek van anderen, maar de kerel *verfde godbetert zijn haar!* Hij droeg maatpakken van Oswald Boateng. In Cambridge! En er werd over hem gefluisterd dat hij regelmatig een gezichtsbehandeling onderging, wat dat ook mocht wezen. Vrouwelijke studenten kwamen met honderden op zijn colleges af om een glimp van dat meest zeldzame zoogdier ter wereld op te vangen: een sexy wetenschapper, terwijl een paar deuren verderop oneindig veel briljantere en vernieuwendere geesten genegeerd werden. Een combinatie van jaloezie en intellectueel snobisme had de lieveling van de faculteit natuurwetenschappen van Cambridge zwaar onpopulair gemaakt onder zijn collega's. Toen hij de baan op St Michael's kreeg aangeboden en daarmee lid werd van de docentenraad van het college, was dat de druppel.

Niet dat het hem iets kon schelen, althans, dat hield hij zichzelf voor. *Ik heb het comfortabelste baantje in Cambridge, kamers waar m'n collega's een moord voor zouden doen en een draaideur vol willige, intelligente meiden op afroep. Om nog maar te zwijgen van een prachtige vrouw en een heerlijk huis bij Madingley Road. Wat kan een man zich nog meer wensen?* En toch, ondanks zijn zelfingenomenheid, zijn gebrek aan scrupules en zijn vrijwel grenzeloze ijdelheid, wilde Theo Dexter in het diepst van zijn hart wel degelijk serieus genomen worden door zijn collega's. *Ooit, nam hij zich voor, zal ik ze verstoeld doen staan.*

Hij voelde dat hij tot een orgasme ging komen en hij greep Clara's haar beet terwijl hij nog dieper doordrong in die goddelijke mond. Instinctief wilde ze haar hoofd terugtrekken toen hij begon klaar te ko-

men, maar Theo hield het stevig op zijn plek. *Als je hoge cijfers wil voor je waardeloze scriptie, engel, dan zul je moeten slikken.* Na afloop keek hij toe hoe ze zich aankleedde, waarbij ze haar enorme borsten een voor een even optilde om ze in haar beha te nestelen. *Schitterend.* Hij was bang geweest dat hij niet ‘in vorm’ zou zijn voor het afspraakje met zijn studente. Theresa, zijn vrouw, had zich eerder die ochtend op hem gestort terwijl ze met een positieve ovulatiestick zwaaide alsof ze een vliegtuig begeleidde bij de landing. Eigenlijk was het erg triest. De dokter had tegen hen gezegd dat de kans op conceptie praktisch nul was, maar Theresa kon het niet van zich afzetten. Wat hem betreft: Theo had nooit begrepen wat er zo leuk was aan kinderen. Slapeloze nachten, vuile luiers, de geestdodende verveling bij de zandbak. Welk geestelijk gezond persoon tekende nu vrijwillig voor zo’n leven? Maar aan de andere kant was hij er helemaal niet van overtuigd dat Theresa geestelijk gezond was. Ze leek in een irreële droomwereld te leven, ging helemaal op in haar Shakespeare en merkte zijn aanwezigheid amper meer op. Of liever, zijn afwezigheid. Maar Theo Dexter was er de man niet naar om een gegeven paard in de bek te kijken. Morgen begon de eerste dag van het eerste trimester. Dat betekende een nieuw jaar en een nieuwe oogst aan aantrekkelijke, naïeve eerstejaars, die allemaal op zoek waren naar een mentor. Als er één ding was waar professor Theodore Dexter trots op was, dan was het wel zijn bekwaamheid als mentor. Kijk maar hoever die lieve Clara het geschopt had!

Een kwartier later was Theo onderweg naar Formal Hall voor de lunch. Hij had een geweldige honger na twee vrije partijen binnen zes uur, en de geur van knoflook en uien die vanuit de keuken van het college de trap op dreef was als de lokroep van een sirene voor zijn maag. Slechts de helft van de staf van St Michaels at regelmatig in de Hall, maar Theo Dexter ging iedere dag. Deels uit zuinigheid (de maaltijden op het college waren gratis), maar deels omdat hij nog geen plek had ontdekt waar hij liever at dan in de donkere zestiende-eeuwse pracht van St Michael’s. Alles eraan, van het ritueel van het dankgebed in het Latijn en het opstaan om de Master, het hoofd van het college, te begroeten, tot de strikte regels over het doorgeven van wijn en water, ontroerde Theo diep. Wie in het college at, werd onderdeel van de geschiedenis. Je nam je plek in tussen de uitverkorenen, het kleine groepje

geprivilegeerden die vanwege hun intellect boven de rest van de mensheid waren geplaatst. Theo Dexter was opgegroeid in een onbeduidende twee-onder-eenkapwoning in Crawley, maar hij had bereikt dat hij mocht zitten aan de tafel der goden, en hij genoot van iedere seconde.

‘Goedemorgen, Dexter. Ga je van het galgenmaal genieten? Deprimerend, nietwaar?’

Jonathan Cavendish, hoogleraar en hoofd van de geschiedenisfaculteit op St Michael’s, was achter in de vijftig. Toen hij nog jong was, was hij knap geweest, en een van de succesvolste roeiers van de universiteit, maar hij was al lang geleden dik geworden. Jonathan stond bekend als een bon vivant, hij droeg zijn buikje met trots en leek zich geen moment druk te maken om zijn dunner wordende haar of zijn dichtslibbende aderen. Iedereen op St Michael’s was dol op hem. Iedereen, behalve Theo Dexter. Jonathan Cavendish bezorgde hem kippenvel. *Waarom gaat hij niet naar de sportschool? Ziet hij dan niet dat hij eruitziet als broeder Tuck?*

‘Waar heb je het over, Johnny? Ik kan je even niet volgen.’

‘Die ellendige jongerejaars die terugkomen, daar heb ik het over. Je kunt mij niet wijsmaken dat je daar niet tegen opziet. Morgenochtend krielen ze als ratten door het college.’ Professor Cavendish huiverde. ‘Maar we mogen eigenlijk niet klagen. We verdienen tenslotte ons brood aan hen. Maar echt, het is erg lastig om het collegeleven gladjes te laten verlopen als er zo veel dronken kinderen in de weg lopen. En om je wérk te doen.’

Theo zweeg terwijl de twee mannen de met kinderhoofdjes geplaveide brug overstaken die naar Second Court leidde. Hij beseftte dat de meeste docenten op St Michael’s Johnny Cavendish’ mening over bachelorstudenten deelden en hen beschouwden als een ongemak, een noodzakelijk kwaad dat verdragen moest worden. Maar Theo Dexter zag het heel anders. De gedachte alleen al aan al die serieuze achttienjarigen in goedkope minirokjes die voor het eerst in hun leven van huis waren, maakte zijn pas veerkrachtig en verwarmde zijn hart.

De hoogleraren in hun lange zwarte toga’s kwamen de Hall in als een optocht pinguïns. Theo keek toen ze na het dankgebed gingen zitten om zich heen naar de bekende gezichten. De meeste aanwezigen waren oude en gerimpelde mannen, een chagrijnig stelletje oude zakken. Theo voelde zich een klasse apart terwijl hij toekeek hoe ze hun

soep opslurpten en broodkruimels morsten in hun vlossige baarden. Het was niet alleen omdat hij maar half zo oud was als zij, hij was duidelijk het enige staflid dat zijn uiterlijk verzorgde. Theo had blond haar, was van nature atletisch gebouwd, zijn gezicht was bijna filmsterachtig knap en hij was bijzonder trots op dat uiterlijk. Zijn vrouw Theresa had hem vorige week geërgerd door te giechelen toen hij van een vierdaags academisch symposium in Los Angeles thuiskwam met een mond vol stralend witte porseleinen facings.

‘Wat? Wat is er zo geestig?’

‘Sorry, lief. Het zijn prachtige tanden. Je ziet er alleen zo... zo Amerikaans mee uit. Waren ze erg duur?’

‘Natuurlijk niet,’ loog Theo. Ze hadden hem in feite bijna vijftien-duizend gekost, maar dat ging hij haar niet vertellen. In Amerika, waar Theo voor zijn doctoraat had gestudeerd, zei niemand er wat van als je geld aan je uiterlijk uitgaf. Persoonlijke verzorging zag men als een teken van zelfrespect, meer niet. Dit was een van de vele redenen waarom Theo de States prefereerde boven het vk. Hier gaven ze je het gevoel dat je een domme, oppervlakkige ijdeltuit was. ‘Trouwens, ik ben docent. Het hoort bij mijn werk om er professioneel uit te zien.’

In tegenstelling tot zijn vrouw was Theo’s jonge vriendin Clara zwaar onder indruk geweest van zijn Hollywood-glimlach toen ze hem die ochtend zag. *Jongelui waarden me*, dacht Theo. *Hoe eerder de studentes hier weer wat leven in de brouwerij komen brengen, hoe beter het is.*

‘Hemeltjelier, professor Dexter, je bent helemaal klaar voor de foto-graaf.’

Margaret Haines glimlachte. Ze was een van de slechts twee vrouwelijke docenten op het hele college en ze bezorgde Theo altijd een ongemakkelijk gevoel. Ze was hoogleraar Latijn, slimmer dan hij en maar een paar jaar ouder. Hij wist nooit helemaal zeker of ze serieus was of hem uitlachte. Nu bijvoorbeeld vermoedde hij dat het laatste het geval was.

‘Ik heb nog nooit zo’n perfect geperste toga gezien. Hij past prima bij je bruine kleurtje. Zijn Theresa en jij weggeweest?’

‘Ik ben weggeweest,’ zei Theo voorzichtig. ‘Naar Californië. Voor mijn werk. T. moest helaas hier blijven. Ze zit in een cruciale fase van haar boek.’

‘Ach, wat jammer. Je zult je wel eenzaam gevoeld hebben.’

Ze lachte hem uit, geen twijfel mogelijk. Die stomme oude pot.

‘Ik heb me vermand, Margaret.’

‘Vast, Theo. Ongetwijfeld.’

Margaret Haines had zich vorig jaar heftig tegen Theo Dexters aanstelling verzet, maar haar bezwaren waren terzijde geschoven. Vooral Anthony Greville, de Master, was sterk vóór geweest. ‘Dexter heeft glamour. De studenten aanbidden hem. En hij is een geboren docent. We kunnen wel een oppeppertje gebruiken op St Michael’s, m’n beste Margaret. Een beetje peper.’

‘Het is een verschrikkelijke kerel. Hij is ijdel en arrogant. En bovendien een onverbetterlijke rokkenjager.’

Grenville liet zijn waterige oude ogen verlekkerd over Margaret Haines lichaam glijden. Ze was begin veertig en nog steeds slank en aantrekkelijk, hoewel op een wat moederlijke manier.

‘Ik kan me ergere dingen voorstellen,’ zei hij gladjes. Hij glimlachte zijn scheve, gelige tanden bloot. ‘Laat degene die zonder zonden is, et cetera...’

De collegeraad had hem gesteund. Margaret Haines vroeg zich af hoeveel van hen dat nu betreurden, nu ze gedwongen waren hun plekje aan de High Table, de tafel waar de docenten zaten, te delen met die onuitstaanbare ijdeltuit van een Theo. Alleen voor het ego van die kerel had je al een extra stoel nodig.

‘Ik zag Clara Hausmann vanochtend uit je kamer komen,’ Margaret zag tot haar voldoening dat het lachje op Dexters lippen bestierf. ‘Die is vroeg terug, niet?’

Theo aarzelde even voor hij antwoord gaf. ‘Ja, Clara heeft wat problemen met haar scriptie. Ik doe wat ik kan om haar te helpen.’

‘Ik moet zeggen dat ik het heel edel van je vrouw vind dat ze je zo ruimhartig met je studentes deelt. Het trimester is nog niet eens begonnen en nu al geef je studiebegeleiding.’

Kreng. Als ze iets gaat zeggen dat moeilijkheden gaat opleveren met Theresa...

‘Mijn vrouw is natuurlijk zelf ook docente,’ zei Theo gladjes. ‘Ze weet wat de nadelen van het werk zijn.’

‘Maar niet wat de voordelen zijn, denk ik zo.’ De maaltijd was voorbij, Margaret Haines stond op. ‘Ik heb zo het gevoel dat ze daar wat

minder begrip voor zal kunnen opbrengen. Prettig trimester, Theo.'

Theo Dexter keek haar na. Hij voelde een soort haat. Zo ging het niet langer. St Michael's kon hun niet beiden onderdak geven. Hij moest iets verzinnen om van haar af te komen.